

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Vrchní soud v Olomouci**, se sídlem Masarykova třída 609/1, Olomouc, o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 Co 32/2019 - 50, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 10. 2. 2020, č. j. 65 A 15/2020 - 5,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) ze dne 10. 2. 2020, č. j. 65 A 15/2020 - 5 (dále jen „napadené usnesení“), jímž byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 Co 32/2019 – 50, který rozhodoval o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí vydaném v občanském soudním řízení.

[2] Krajský soud v napadeném usnesení konstatoval, že stěžovatelova žaloba směřuje proti rozhodnutí soudu v civilním soudnictví. Při vydávání napadeného usnesení Vrchní soud v Olomouci nepůsobil jako správní orgán a nerozhodoval v oblasti veřejné správy, nýbrž vykonával svou působnost v rámci soudní moci, pročez v daném případě není dána pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Krajský soud proto přistoupil k odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[3] Nejvyšší správní soud k předmětné kasační stížnosti uvádí, že ve své dosavadní rozhodovací činnosti opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním

způsobem a znevažující formou, přičemž se nesoudí veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13). Z evidence zdejšího soudu je patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času rapidně zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznámá, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je však sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[4] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel totiž napadal u krajského soudu rozhodnutí jiného soudu, jímž rozhodoval o odvolání nižšího soudu; stěžovatel přitom tyto své úkony obvykle dále řetězí. Kasační stížnost proti odmítavému usnesení krajského soudu je zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené NSS pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení NSS ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 – 43, či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejichž obsah je mu proto znám).

[5] Nejvyšší správní soud nepochybuje, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v nynější věci. Jako v jiných obdobných věcech (srov. např. usnesení NSS č. j. 6 As 262/2015 – 7, ze dne 30. 11. 2015) proto i tuto kasační stížnost Nejvyšší správní soud *a limine* odmítá pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., s odkazem na odůvodnění, jehož se stěžovateli již bezpočtukrát dostalo.

[6] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 10. března 2020

JUDr. Miluše Došková

pokračování

předsedkyně senátu